

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 833/2016-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu senátu Sergeja Kohuta a sudcov Jany Baricovej a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti ALAMEX s. r. o., Popolná 10, Bratislava, zastúpenej Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o., Hlavná 31, Trnava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Maroš Prosman, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti ALAMEX s. r. o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti ALAMEX s. r. o. trovy právneho zastúpenia v sume 546 € (slovom päťstoštyridsaťšesť eur) na účet jej právneho zástupcu Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o., Hlavná 31, Trnava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti spoločnosti ALAMEX s. r. o. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením sp. zn. III. ÚS 833/2016 z 29. novembra 2016 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti ALAMEX s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „Sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016.

2. Z obsahu sťažnosti, jej príloh a pripojených spisov ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa v postavení žalobkyne v konaní pred Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a v odvolacom konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „úrad“) č. [REDACTED] zo 17. mája 2013, ktorým úrad zastavil podľa § 139 ods. 1 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase rozhodovania orgánu verejnej správy (ďalej len „zákon č. 25/2006 Z. z.“) konanie o námietkach sťažovateľky smerujúce proti rozhodnutiu úradu o vylúčení uchádzača

zo súťaže [§ 138 ods. 2 písm. e) zákona č. 25/2006 Z. z.]. Svoje rozhodnutie o zastavení konania o námietkach sťažovateľky úrad odôvodnil tým, že námietky neobsahovali všetky náležitosti podľa § 138 ods. 6 a prílohy podľa § 138 ods. 7 zákona o verejnom obstarávaní, menovite doklad, ktorý by *„preukazoval oprávnenie JUDr. Maroša Prosmana konať v mene spoločnosti Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., teda okrem iného aj podpísať námietky v zastúpení Sťažovateľa“* (výpis z obchodného registra spoločnosti – advokátskej kancelárie Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s. r. o.) vyžadovaný v zmysle § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z.

3. Námietky sťažovateľky smerovali proti právnenému názoru správnych súdov. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016 potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 1 S 147/2013-63 z 5. júna 2014, ktorým tento zamietol žalobu sťažovateľky. Rovnako ako úrad a krajský súd dospel najvyšší súd k záveru, že bolo *„povinnosťou žalobcu, resp. predkladateľa námietok predložiť aj výpis z obchodného registra spoločnosti Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., teda predložením dokladu podľa § 138 ods. 7 písm. c/ zákona (výpis z obchodného registra), ktorým by potvrdil skutočnosť, že osoba, ktorá námietky podpísala, je oprávnená konať za žalobcu, ako štatutár tejto spoločnosti. Nič na tom nemení ani fakt, že tento údaj je verejne dostupný na stránkach obchodného registra.“*. Najvyšší súd svoj záver oprel o gramatický výklad citovaného zákonného ustanovenia, poukázal na judikatúru najvyššieho súdu vo veciach verejného obstarávania, ktorá konštatuje, že tento doklad je taxatívne vymedzenou obligatórnou prílohou k námietke uchádzača. Zdôraznil, že verejné obstarávanie a konanie o námietkach v ňom je *„špecifický druh rozhodovania s formálnymi obsahovými náležitosťami, ktoré sú pre posúdenie dôvodnosti námietok uchádzača pre žalovaného rozhodujúce, preto podľa názoru súdu nepostačuje iba prípadný odkaz v rámci dobrej správy na obchodný register, alebo advokátsku komoru“*. Keďže najvyšší súd považoval v konaní za jednoznačne preukázané, že doklad preukazujúci oprávnenie podpísať námietky podľa § 138 ods. 6 písm. g) zákona č. 25/2006 Z. z. k námietkam pripojený nebol, pričom ide o obligatórnu náležitosť jednoznačne definovanú zákonom, vyhodnotil závery krajského súdu o dôvodnosti zastavenia konania o námietkach úradom za správne. Ako irelevantnú posúdil námietku sťažovateľky vo vzťahu k aplikácii zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní

(správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), pretože tento na vec posudzovanú v zmysle znenia zákona č. 25/2006 Z. z. v znení účinnom od 17. februára 2013 nemožno aplikovať.

4. Podľa sťažovateľky týmto rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to tým, že *„v konaní pred všeobecným súdom bolo Sťažovateľovi upreté právo na prístup k súdu pre nezákonný postup súdu, ktorým v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci (formalistického výkladu ustanovenia § 138 ods. 7 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní) potvrdil prvostupňový rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorým bola správna žaloba voči rozhodnutiu Úradu pre verejné obstarávanie zamietnutá, v dôsledku čoho nedošlo pred Úradom pre verejné obstarávanie k meritórnemu prejednaniu námietok proti vylúčeniu uchádzača z predmetnej verejnej súťaže“*. Rozhodnutie najvyššieho súdu podľa navrhovateľky trpí prílišným formalizmom pri výklade sporného ustanovenia § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z., ktorý je v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 135/04, obdobne aj sp. zn. IV. ÚS 1/02 z 26. septembra 2002) v rozpore s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Sťažovateľka zdôraznila, že *«pri zákonnej úprave konania v mene spoločnosti poskytujúcej právne služby (v mene advokátskej kancelárie), kedy v zmysle zákona o advokácii nemôže v mene spoločnosti konať iná osoba ako spoločník - advokát (v zmysle § 15 ods. 3 zákona o advokácii: „Konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným je každý zo spoločníkov. Konatelia spoločnosti sú oprávnení konať v mene spoločnosti samostatne a bez obmedzenia.“)*. S prihliadnutím na účel a teleologický výklad ustanovenia § 138 ods. 7 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní nie je možné dospieť k inému výkladu ako k tomu, že prílohou, ktorú má na mysli predmetné ustanovenie zákona o verejnom obstarávaní [§ 138 ods. 7 písm. c)] sa nemá na mysli výpis z obchodného registra spoločnosti poskytujúcej právne služby a zastupujúcej Sťažovateľa v konaní pri námietkach, ale uvedenou prílohou sa môže mať v zmysle § 138 ods. 7 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní na mysli splnomocnenie, ktoré advokátsku kanceláriu oprávňovalo podpísať námietky v mene Sťažovateľa, pričom originál uvedeného splnomocnenia tvorilo riadnu prílohu podaných námietok.». Podľa sťažovateľky zo žiadneho z ustanovení zákona

č. 25/2006 Z. z. a ani z vykonávacích predpisov nevyplýva, že by sa dokladom v zmysle § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z. myslel iný doklad než riadne splnomocnenie udelené advokátovi. Široký výklad tohto ustanovenia považuje za neprípustný a v neprospech účastníka konania. S poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 77/02 z 27. novembra 2002 namietla, že zrejma nesprávnosť v interpretácii zákonného ustanovenia a postup v rozpore s relevantnou právnou normou predstavuje zásah do práva chráneného čl. 46 ústavy. Dodala, že hoci najvyšší súd skonštatoval vylúčenie subsidiárneho použitia Správneho poriadku, toto neznamena, že by bol správny orgán „zbavený povinnosti v konaní o námietkach riadne zistiť skutkový stav. Je totiž nepredstaviteľné, aby žalovaný vykonával svoju pôsobnosť v rámci výkonu dohľadu tak, že nie je oprávnený zisťovať skutkový stav v rámci konania o námietkach.“ (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 38/2011 z 23. februára 2012).

5. Zastávajúc názor, že následky porušenia ňou označených základných práv nebude možné napraviť deklarováním porušenia práv ani zrušením samotného napadnutého rozhodnutia, uplatnila si sťažovateľka v súlade § 50 ods. zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) právo na primerané zadosťučinenie. Zdôraznila, že dotknuté verejné obstarávanie s predmetom zákazky špecifikovaným v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania z 21. februára 2013 bolo už ukončené, došlo k uzavretiu, ako aj k splneniu predmetu rámcovej dohody a v súčasnosti nie je možné proces verejného obstarávania obnoviť a umožniť jej uchádzať sa o získanie verejnej zákazky. Dodala, že účasti na verejnom obstarávaní prispôsobila svoje aktivity s predpokladom úspechu v procese verejného obstarávania. V dôsledku odmietnutia prejednávania ňou podaných námietok v procese verejného obstarávania bola jej účasť v procese verejného obstarávania neoprávnene zamedzená. S ohľadom na uvedené vymedzila sťažovateľka sumu finančného zadosťučinenia na 2 000 €.

6. Z dôvodov uvedených sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v jej veci takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 8Sžf/74/2014 zo dňa 26.05.2016 porušil základné právo sťažovateľa ALAMEX s.r.o. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Sžf/74/2014 zo dňa 26.05.2016 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný vyplatiť sťažovateľovi ALAMEX s.r.o. finančné zadosťučinenie vo výške 2 000,- Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinnú zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľovi ALAMEX s.r.o. v sume 363,79 Eur na účet jeho právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Na výzvu ústavného súdu doručil najvyšší súd 18. novembra 2016 vyjadrenie k návrhu sťažovateľky, v ktorom najvyšší súd zrekapituloval svoje východiská a zistenia na základe preštudovaných podaní vo veci a príslušného administratívneho spisu. Ďalej poukázal na judikatúru najvyššieho súdu a gramatický výklad § 138 ods. 6 písm. g) zákona č. 25/2006 Z. z. s tým, že „ide o špecifický druh rozhodovania s formálnymi obsahovými náležitosťami, ktoré sú pre posúdenie dôvodnosti námietok uchádzača pre žalovaného rozhodujúce, preto podľa názoru súdu nepostačuje iba prípadný odkaz v rámci dobrej správy na obchodný register, alebo advokátsku komoru. Ustanovenie § 138 ods. 6 písm. g) zákona o verejnom obstarávaní vyžaduje, aby námietky uchádzača obsahovali podpis navrhovateľa alebo osoby oprávnenej konať za navrhovateľa a ust. §138 ods. 7 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní uvádza, že prílohami námietok je doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa ods. 6 písm. g) zákona o verejnom obstarávaní, ak nebol predložený kontrolovanému.“

8. Najvyšší súd zotrval vo svojom názore, že „spôsob, akým sa prvostupňový súd vysporiadal s relevantným žalobnými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia

je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné námietky žalobcu a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci a to aj s prihliadnutím na doterajšiu rozhodovaciu činnosť NS SR v otázke splnenia formálnych náležitostí pri rozhodovaní o námietkach vo verejnom obstarávaní,“ a že nemohol ani prihliadnúť námietke sťažovateľky o aplikácii Správneho poriadku na konanie o námietkach, pretože «predmetná verejná súťaž na predmet zákazky „Výroba a dodanie pečiatok“ bola vyhlásená verejným obstarávateľom Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vo Vestníku verejného obstarávania č. 37/2013 zo dňa 21. 02. 2013 pod značkou 2865 - MST, pričom oznámenie o vyhlásení verejného obstarávania bolo odoslané na uverejnenie dňa 15. 02. 2013, teda za účinnosti zákona platného do 17.02.2013.».

9. V stanovisku k vyjadreniu najvyššieho súdu sťažovateľka zotrvala na svojom návrhu. Poukázala na to, že ustanovenie § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z. je neurčitým pojmom. Dodala, že skutočnosť, že zákon a ani jeho vykonávací predpis nikde nedefinujú, čo je „*doklad preukazujúci oprávnenie podpísať námietky*“, nesmie byť na ťarchu účastníka konania, a teda je neprípustný taký široký výklad citovaného ustanovenia, aký si osvojili úrad a najvyšší súd. Takú interpretáciu má sťažovateľka s ohľadom na jej vec za ústavne neudržateľnú, arbitrárnu a zjavne neodôvodnenú. Poukázala na to, že nemožno akceptovať tvrdenie najvyššieho súdu o vylúčení Správneho poriadku, keďže § 153 ods. 2 zákona č. 25/2006 Z. z. sa na konanie podľa § 138 až § 141 vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom sa nepoužijú § 19, § 23, § 28 až § 31, § 32 ods. 1, § 49, § 50, § 60 a § 71 až § 80 všeobecného predpisu o správnom konaní. Poukázala na § 32 ods. 2 Správneho poriadku, ktorý za podklady rozhodnutia označuje okrem podaní, návrhov a vyjadrení účastníkov, dôkazov a čestných vyjadrení aj skutočnosti všeobecne známe, ktoré podľa § 34 ods. 6 Správneho poriadku netreba dokazovať. Opätovne poukázala na rozsudok najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 5 Sžf 38/2011 z 32. februára 2012 s tým, že „*aj v prípade, ak by bolo*

v predmetnom konaní vylúčené subsidiárne použitie správneho poriadku však neznamená, že by bol orgán verejnej správy oprávnený rozhodovať bez riadneho dokazovania, a teda bez dostatočného zistenia skutkového stavu veci, t.j. v predmetnej veci bez toho, aby si mohol oprávnenie JUDr. Maroša Prosmána overiť prostredníctvom verejne dostupného výpisu z obchodného registra na www.orsr.sk. prípadne na www.sak.sk“. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania aj za podané vyjadrenie.

10. Keďže účastníci konania súhlasili s upustením od ústneho pojednávania, ústavný súd nezistiac možnosť ďalšieho objasnenia stavu veci od jeho nariadenia upustil (§ 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

14. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

15. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

18. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť a účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom. Ústavný súd hodnotí, či v konkrétnej veci uskutočnený výklad právnej normy je ústavne udržateľný, t. j. či nie je arbitrárny (svojvoľný) alebo zjavne neodôvodnený. Rovnako tak ústavný súd nezosúladňuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

19. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

20. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma.

21. Z pohľadu ústavnoprávneho teda treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva (m. m. I. ÚS 331/09, I. ÚS 316/2011). Inými slovami, v prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je úlohou ústavného súdu preskúmať príslušné právne predpisy a prax *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli uvedené predpisy aplikované alebo sa dotkli sťažovateľa, viedol k porušeniu ústavy a príslušných medzinárodných zmlúv.

22. V konaní o námietkach vznesených proti rozhodnutiu úradu o vylúčení uchádzača – sťažovateľky zo súťaže bola táto zastúpená advokátom – právnickou osobou, konkrétne advokátskou kanceláriou Prosman a Pavlovič, s. r. o.

23. Sťažovateľka vytýka napadnutému rozsudku najvyššieho súdu pri výklade ustanovenia § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z. prílišný formalizmus. Najvyšší súd, ako vyplýva z jeho rozsudku a aj následného vyjadrenia, si právny záver o tom, že citované zákonné ustanovenie vyžaduje od advokáta – právnickej osoby – (ďalej len „advokátska kancelária“), ktorá je právnym zástupcom uchádzača verejného obstarávania,

predĺženie nielen riadneho písomného splnomocnenia, ale aj dokladu preukazujúceho, že konkrétny advokát – fyzická osoba – je konateľ advokátskej kancelárie, vytvoril na základe gramatického výkladu označeného zákonného ustanovenia.

24. V zmysle § 138 ods. 6 písm. g) zákona č. 25/2006 Z. z. námietky doručené úradu musia obsahovať podpis navrhovateľa alebo osoby oprávnenej konať za navrhovateľa.

25. Podľa § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z. prílohami námietok je doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa odseku 6 písm. g), ak nebol predložený kontrolovanému.

26. Podľa § 153 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z. z. sa všeobecné predpisy o správnom konaní nevzťahujú na konania podľa tohto zákona okrem konania podľa § 116 ods. 9 a 11, § 123 ods. 2, § 125 ods. 2, § 130, § 134 ods. 2 a § 149.

27. Podľa § 153 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z. z. na konanie podľa § 138 až § 141 sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom sa nepoužijú § 19, § 23, § 28 až § 31, § 32 ods. 1, § 49, § 50, § 60 a § 71 až § 80 všeobecného predpisu o správnom konaní.

28. Podľa § 19 ods. 3 Správneho poriadku pokiaľ podanie nemá predpísané náležitosti, správny orgán pomôže účastníkovi konania nedostatky odstrániť, prípadne ho vyzve, aby ich v určenej lehote odstránil; súčasne ho poučí, že inak konanie zastaví.

29. Cieľom každého zákona o verejnom obstarávaní je zaistenie hospodárnosti, efektívnosti a účelnosti nakladania s verejnými prostriedkami, čoho zákon dosahuje predovšetkým vytvorením podmienok pre to, aby zmluvy, ktorých plnenie je hradené z verejných prostriedkov, boli obstarávateľmi uzatvárané pri zaistení hospodárskej súťaže a konkurenčného prostredia medzi dodávateľmi (pozri k tomu napr. aj rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky vo veci sp. zn. 1 Asf 20/2008-152).

30. Konanie o námietkach predstavuje revízny proces, ktorý oprávňuje samotného účastníka verejného obstarávania napádať postup obstarávateľa. Ide o osobitný druh konania správneho orgánu – úradu, prostredníctvom ktorého vykonáva dohľad nad dodržiavaním povinností obstarávateľa a účastníkov procesu verejného obstarávania. Preto je možné očakávať vylúčenie alebo obmedzenie všeobecného predpisu upravujúceho správne konanie, a to v dôsledku potreby zvýšeného dôrazu na rýchlosť a hospodárnosť konania, ktoré sa môžu prejaviť vo zvýšenom dôraze na písomnosť konania, jeho koncentrácii či inak zvýšenej formalizácii. To okrem iného znamená, že absencia zákonom požadovaných náležitostí podaných námietok je dôvodom na obligatórne zastavenie konania o námietkach v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z. (podporne v zmysle § 153 zákona č. 25/2006 Z. z. je vylúčená aplikácia § 19 Správneho poriadku, ktorá by umožnila úradu vyzvať na doplnenie podania v prípade absencie niektorej obligatórnej náležitosti).

31. Podľa § 1 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) advokácia pomáha uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a chrániť ostatné práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb (ďalej len „klient“) v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, so zákonmi a s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Výkon advokácie je zastupovanie klientov v konaní pred súdmi, orgánmi verejnej moci a inými právnymi subjektmi, obhajoba v trestnom konaní, poskytovanie právnych rád, spisovanie listín o právnych úkonoch, spracúvanie právnych rozborov, správa majetku klientov a ďalšie formy právneho poradenstva a právnej pomoci, ak sa vykonáva sústavne a za odmenu (ďalej len „právne služby“). Právne služby na území Slovenskej republiky poskytujú advokáti, ako aj ďalšie fyzické osoby a právnické osoby uvedené v ustanoveniach § 30 písm. b), c), d), e) a i) zákona o advokácii za podmienok a spôsobom ustanoveným týmto zákonom. Advokáti poskytujú iné služby v súlade s osobitnými predpismi.

32. Podľa § 2 ods. 1 zákona o advokácii advokát je ten, kto je zapísaný do zoznamu advokátov, ktorý vedie komora.

33. Podľa § 15 ods. 1 zákona o advokácii advokáti môžu na účel výkonu advokácie založiť spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorej predmetom podnikania je poskytovanie právnych služieb (ďalej len „spoločnosť s ručením obmedzeným“). Táto spoločnosť s ručením obmedzeným nesmie mať iný predmet podnikania, jej konateľmi môžu byť len advokáti a musí byť poistená pre prípad zodpovednosti za škodu, ktorá by mohla vzniknúť pri poskytovaní právnych služieb, minimálne s limitom poistného plnenia 1 500 000 € za každého spoločníka. Na spoločnosť s ručením obmedzeným sa vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak. Spoločníkom spoločnosti s ručením obmedzeným môže byť iba advokát. V zmysle § 15 ods. 3 zákona o advokácii konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným je každý zo spoločníkov. Konatelia spoločnosti sú oprávnení konať v mene spoločnosti samostatne a bez obmedzenia.

34. Právny vzťah medzi klientom a advokátom sa navonok preukazuje písomným splnomocnením (§ 31 a nasl. Občianskeho zákonníka), a na účely administratívneho alebo súdneho konania procesným splnomocnením na zastupovanie v príslušnom konaní, pričom v prípade, že advokátom je advokátska kancelária – spoločnosť s ručením obmedzeným, toto prijíma ktorýkoľvek z jej konateľov (advokátov). To, že podpisujúca fyzická osoba je konateľ advokátskej kancelárie, je uvádzané pri jej mene, pričom tento vzťah advokátskej kancelárie a advokáta – konateľa vyplýva (ako podmienka) priamo zo zákona o advokácii (§ 15 ods. 3 zákona o advokácii).

III.1 K námietke prílišného formalizmu pri výklade a aplikácii § 138 ods. 7 zákona č. 25/2006 Z. z.

35. Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na doplnenie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (nález ústavného súdu sp. zn. IV.US 1/02 z 26. septembra 2002).

36. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV ÚS 77/02, IV.ÚS299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej správnej normy, ktorá má základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV.ÚS 77/02). Vzhľadom na nastavenie požiadaviek práva na spravodlivý proces rozsudok najvyššieho súdu neobstojí, pretože v danom prípade došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s napadnutým rozhodnutím k takej interpretácii a aplikácii dotknutých právnych predpisov, ktorá nie je zlučiteľná s ústavou, t. j. je z ústavného hľadiska neospravedliteľná, neudržateľná a v konečnom dôsledku by viedla k odmietnutiu spravodlivosti (denegatio iustitiae).

37. Ustanovenie § 138 ods. 7 zákona č. 25/2006 Z. z. taxatívnym spôsobom vypočítava obligatórne prílohy k podaným námietkam doručované úradu. Všeobecnými prílohami sú doklad o poukázaní kaucie na účet úradu a doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky, t. j. splnomocnenie alebo výpis z verejného registra alebo inej zákonom ustanovenej evidencie. Riadne písomné splnomocnenie udelené advokátovi preto možno nesporne považovať za doklad, ktorým právny subjekt preukazuje oprávnenie konať za klienta v jeho mene a na jeho účet ako také. Nemožno § 138 ods. 7 zákona č. 25/2006 Z. z. zúžiť na požiadavku výpisu z verejného registra ani ju rozšíriť na predloženie splnomocnenia a aj na výpis z verejného registra. Pokiaľ zákon nešpecifikuje typ dokladu, nemožno za tým vidieť úmysel vylúčiť splnomocnenie udelené advokátovi ako nedostačujúce, ale naopak, ako snahu zákonodarcu pokryť viacero druhov dokladov, teda nielen výpisy z verejných registrov, ale aj splnomocnenia alebo rozhodnutia, na základe ktorých subjekt nadobúda práva a povinnosti konať za iného, a teda aj dokladom preukazujúcim oprávnenie podpisovať námietky.

38. Ak sťažovateľka ako uchádzačka vo verejnom obstarávaní podala námietky proti rozhodnutiu o jej vylúčení zo súťaže, a urobila tak prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a následne namietala nesprávnosť posúdenia splnomocnenia udeleného advokátovi – právnickej osobe ako dokladu nevyhovujúceho požiadavke § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z., bolo povinnosťou súdov v správnom súdnictve (osobitne najvyššieho súdu) sa s touto jej námietkou podrobne vysporiadať, najmä náležite právne posúdiť, prečo požiadavka citovaného zákonného ustanovenia nie je uspokojená predložením písomného splnomocnenia udeleného advokátovi – právnickej osobe, a nie sa formalisticky stotožniť s posúdením tejto otázky orgánom verejnej správy.

39. Krajský súd v dôvodoch svojho zamietajúceho rozsudku uviedol: „*Predložené námietky boli podpísané JUDr. Marošom Prosmanom, pričom v námietkach sa uvádza, že JUDr. Maroš Prosman vykonáva advokáciu v mene advokátskej kancelárie. Prílohou námietok bolo plnomocenstvo, v zmysle ktorého žalobca udelil plnomocenstvo advokátskej kancelárii a toto plnomocenstvo prijal JUDr. Maroš Prosman, ako konateľ advokátskej kancelárie a advokát. Prílohou námietok nebol výpis z Obchodného registra advokátskej kancelárie tak, ako to vyžaduje ust. § 138 ods. 7 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní. Skutočnosť, že JUDr. Maroš Prosman je konateľom v advokátskej kancelárii nebola preto verificovateľná. Bez predloženia uvedeného dokladu nebolo nijako preukázané, že osoba, ktorá námietky podpísala, t. j. JUDr. Maroš Prosman, bol oprávnený konať ako konateľ v mene advokátskej kancelárie. Uvedenú skutočnosť nepreukazuje ani zákon o advokácii, na ktorý žalobca poukazuje.*“ Najvyšší súd sa oprel o gramatický výklad sporného ustanovenia a poukazujúc vo všeobecnosti na judikatúru najvyššieho súdu vo veciach verejného obstarávania skonštatoval: „*Nakoľko v konaní bolo jednoznačne preukázané, že doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa ods. 6 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní nebol, a zákon túto obligatórnu náležitosť jednoznačne definuje, bol záver súdu prvého stupňa o dôvodnosti zastavenia konania o námietkach podľa § 139 ods. 1 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní správny.*“

40. Ani jeden zo správnych súdov neuviedol, na základe čoho dospel k zaujatému výkladu § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z., a najvyšší súd ani osobitne

neodôvodnil, prečo akceptoval krajským súdom vyslovený záver, že toto ustanovenie vyžaduje predloženie (výlučne) výpisu z obchodného registra, pričom splnomocnenie udelené advokátovi nie je v konaní o námietkach dostačujúcim dokladom. Je teda nutné skonštatovať zanedbanie povinnosti najvyššieho súdu presvedčivo sa vysporiadať s právne relevantnými námietkami účastníkov konania, v tomto prípade najmä žalobcu. Samo poukázanie na „*judikatúru najvyššieho súdu*“ bez aspoň demonštratívnej citácie konkrétnych rozhodnutí, tak ako to urobil najvyšší súd, nemá žiadnu argumentačnú váhu. Ústavný súd nespochybňuje, že doklad preukazujúci oprávnenie podpísať námietky je obligatórnou prílohou námietok, ak tieto nepodpísal sám uchádzač, avšak v rozhodnutiach vydaných vo veci sťažovateľky absentujú logické a koherentné vysvetlenie nemožnosti akceptovať splnomocnenie udelené advokátovi ako doklad podľa § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z..

41. Ústavný súd už aj v minulosti skonštatoval, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 71/2013-36 z 23. mája 2013). Neprimeraný formalizmus pri posudzovaní procesných úkonov účastníkov konania a prílišný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov, ktoré nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Preto, hoci gramatický výklad je legitímnym spôsobom aplikácie práva, je pri jeho použití nevyhnutné dbať práve na to, aby sa nestratil účel právnych inštitútov nielen priamo upravených, ale aj dotknutých spornou normou.

42. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyhodnotil túto námietku sťažovateľky ako opodstatnenú zastavajúc názor, že prílišný formalizmus pri výklade dotknutého ustanovenia zákona č. 25/2006 Z. z. v danej veci viedol k porušeniu práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo ústavný súd v bode 1 výroku tohto nálezu aj skonštatoval.

III.2 K námietke aplikovateľnosti Správneho poriadku na konanie o námietkach podľa zákona č. 25/2006 Z. z.

43. Sťažovateľka okrem nesprávnosti výkladu § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z. namietla nesprávnosť postupu úradu a všeobecných súdov vo vzťahu k aplikácii Správneho poriadku. Na rozdiel od nimi zastávaného názoru o vylúčení jeho použitia na konanie o námietkach podľa zákona č. 25/2006 Z. z. sťažovateľka s poukazom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 38/2011 z 23. februára 2012 bola toho názoru, že aj v prípade, že § 153 zákona č. 25/2006 Z. z. použitie Správneho poriadku vylúčil, úrad ako správny orgán v osobitnom konaní mal rešpektovať základné pravidlá správneho konania zakotvené práve v Správnom poriadku § 3 a § 4. Na základe toho zaujala stanovisko, že úrad v prípade pochybností mal oprávnenie a povinnosť riadne zistiť skutkový stav. Teda, podľa sťažovateľky úrad mohol a mal samostatne alebo vyžiadanim od sťažovateľky, resp. jej právneho zástupcu, overiť vzťah medzi advokátskou kanceláriou a advokátom, ktorý v jej mene konal (výpisom z obchodného registra, overením v zozname advokátov).

44. Z podstaty verejnej správy ako prejavu výkonnej moci v štáte možno odvodiť požiadavky, ktoré je nevyhnutné v procesoch realizovaných v rámci verejnej správy dodržať. Ide najmä o dodržiavanie princípov spravodlivého procesu a materiálneho právneho štátu. Vylúčenie aplikácie Správneho poriadku a absencia osobitnej procesnej úpravy teda v žiadnom prípade nemôže znamenať priestor pre bezbrehú ľubovôľu verejnoprávneho subjektu. Ak je osobitným predpisom vylúčená všeobecná pôsobnosť Správneho poriadku a tento predpis zároveň neobsahuje dostatočnú „vlastnú“ procesnú reguláciu, spôsob konania subjektu rozhodujúceho o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb potom nie je ustanovený zákonom, čo možno považovať za pochybenie zákonodarcu, ktoré je v rozpore s čl. 2 ods. 2 ústavy a tiež s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy. V právno-aplikačnej praxi by v takom prípade mali byť použité všeobecné požiadavky na konania verejnoprávnych subjektov, právne princípy, resp. štandard všeobecných pravidiel správneho práva.

45. Podľa § 153 ods. 2 zákona č. 25/2006 Z. z., na ktorý sama sťažovateľka poukazuje, je na konanie o námietkach vylúčené použitie § 19 Správneho poriadku, ktorého odsek 3 zakotvuje poučovaciu povinnosť správneho orgánu a jeho povinnosť odstraňovať vady podania. Teda, úrad po zistení, že námietky nespĺňajú zákonné požiadavky podľa § 138 ods. 6 a 7 zákona č. 25/2006 Z. z., nevyzýva účastníka na ich opravu alebo doplnenie, ale konanie bez ďalšieho zastaví. Nejde teda o medzeru v zákone č. 25/2006 Z. z., ktorá by vyžadovala použitie všeobecných požiadaviek na konania verejnoprávných subjektov, právne princípy, resp. štandard všeobecných pravidiel správneho práva (pozri bod 39 tohto nálezu).

46. Sťažovateľka sa vo vzťahu k aplikovateľnosti Správneho poriadku a najmä vo vzťahu k povinnosti úradu zisťovať povahu vzťahu advokátskej kancelárie a advokáta, ktorý námietky podpísal, poukázala na rozsudok vo veci vedenej pred najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Sžf 38/2011. Ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľky, že hoci sa jej vec javí byť obdobná označenej veci, je tu rozdiel vylučujúci prevzatie právneho záveru v nej vyslovenej. V tamojšom konaní bolo spornou otázkou pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia úradu vyhodnotenie včasnosti podania námietok, ako aj legitimácia žalobcu ako účastníka konania pred úradom [§ 138 ods. 1, § 138 ods. 2 písm. b), § 138 ods. 5, § 139 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 25/2006 Z. z.] a dôvodom na zastavenie konania v tamojšej veci boli podmienky konania iniciovaného riadnymi a úplnými námietkami. Dôvodom zastavenia konania vo veci sťažovateľky boli vady námietok, teda vady podania ako takého. Tento zdanlivo nepatrný rozdiel v dôvodoch zastavenia konania o námietkach uvedenú vec od veci sťažovateľky natoľko odlišuje, že právny názor najvyššieho súdu vyslovený vo veci sp. zn. 5 Sžf 38/2011 nemá dopad na posúdenie veci sťažovateľky.

47. Ústavný súd preto vyhodnotil námietku nesprávnej aplikácie Správneho poriadku v konaní o námietkach sťažovateľky podľa § 138 zákona č. 25/2006 Z. z. ako nedôvodnú. V tomto smere postupovali všeobecné súdy, ako aj úrad korektným a ústavosúladným spôsobom.

48. Ústavný súd dodáva, že nedôvodnosť tejto námietky sťažovateľky nič nemení na opodstatnenosti tejto sťažnosti ako takej, ktorú ústavný súd skonštatoval v bode 41 odôvodnenie tohto nálezu.

49. Nad rámec odôvodnenia ústavný súd dáva do pozornosti sťažovateľky, že nová právna úprava obsiahnutá v zákone č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 343/2015 Z. z.“) účinnom od 18. apríla 2016 zotrval na požiadavke povinnej prílohy definovanej ako *„doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa odseku 5 písm. g/ v origináli alebo jeho úradne overená fotokópia, ak nebol predložený kontrolovanému alebo ak osoba alebo osoby, ktoré podpísali námietky, nie sú podľa údajov uvedených v zozname hospodárskych subjektov oprávnené podpisovať námietky podľa odseku 5 písm. g/“* [§ 170 ods. 6 písm. c)].

IV.

50. Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší v rozsahu, v ktorom toto rozhodnutie porušilo základné právo (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde), a v tomto rozsahu vec vráti na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade na ochranu základného práva sťažovateľky bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V ďalšom konaní je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde), a to v časti III tohto nálezu. Najvyšší súd je tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde; bod 2 výroku nálezu).

51. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie. Vo veci sťažovateľky dospel ústavný súd k záveru, že žiadosť o priznanie finančného zadosťučinenia nie je dôvodná. S ohľadom na okolnosti prejednávanej veci považuje ústavný súd za dostačujúce vyslovenie porušenia označených základných práv sťažovateľky

a zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, a preto v tejto časti sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

52. Ústavný súd sťažovateľke priznal náhradu za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti vykonané v roku 2016 a vyjadrenie k stanovisku najvyššieho súdu z januára 2017) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2016 je 143 € a hodnota režijného paušálu je 8,58 €. V roku 2017 je základná sadzba a úkon právnej služby 147,33 € a hodnota režijného paušálu 8,84 €. Celkovo trovy právneho zastúpenia sťažovateľky (bez DPH) tak predstavujú sumu 459,33 € a sumu 91,87 € DPH, čo spolu predstavuje sumu 551,20 € (vrátane 20 % DPH), ktorej je právny zástupca sťažovateľky platiteľom (§ 18 ods. 3 vyhlášky).

53. Keďže právny zástupca sťažovateľky vyčíslil trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v celkovej sume 546 €, teda nižšej, než by mu správne mala patriť, ústavný súd priznal sťažovateľke ich úhradu v uplatnenej sume.

54. Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde; bod 3 výroku nálezu).

55. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017